

fahasábokat és nagy köveket szedett össze és eltöröszolta az egyetlen ajtót, melyen át a szerelmesek távozhattak. Azután elsietett. Űzte a fájdalom, a düh. Rohant a toronyba, kioldta a néma harang kötelét, kétségbeesetten megragadta és a kötelnek dülve rémületes vészjelt küldött szét az éjbe.

□ A szomszéd plébániák válaszoltak rá. Egyszeribe baljóslatu mozgás támadt a mezőkön. Futva jöttek a párasztok vedreikkel, vasvillákkal, hosszú rudakkal és lajtorjákkal. Egy-kettőre ordító tömeg verődött össze.

□ A magasban Pirigiuli egyre verte a dühös ütemet és figyelte a Vurlán tanyát, hogy lássa mi fog történni. Azonban semmi zavar sem támadt. Fióra édes gyönyörök között pihent. És hogy is lehetett volna másként, mikor atyja és bátyjai az előző este elutaztak a távoli Ravennába.

□ Ekközben a tömeg ordítva egyre növekedett.

□ „Pirigiuli, hol van a tűz?”

□ „Hol ég, beste lelke.”

□ Pirigiuli nem válaszolt, nagy fáradtság lepte meg, erejét fogyni érezte és ájultan esett a harangállványok közé. Ott feküdt kábultan midőn sietve közeledő lépcsők hallatszottak. Több felhevült arcu ember vette körül és izgatottan kérdezték:

□ „Hol van a tűz? Mondd?”

□ „Hát meg akartál tréfálni bennünket?” Pirigiuli szörnyen megalázkodva hallgatott, lehajtotta fejét és egy szót sem látszott érteni. Ámde fájdalmas meghunyászkodása nem segített rajta, megragadták, levonszolták a lépcsőn, átadták a tömegnek, mely ujjongva és kacagva fogadta.

□ Egy vén ember indítványára általános helyeslés zúgott fel. Úgy, úgy! hangzott a tömeg könyörtelen szava. Az kell neki.

□ Fához kötötték és a boldogtalan szerelmes egy óra lefolyása alatt annyi vizet kapott arcára, testére, hogy elégett volna tiz tüzvész eloltására.

□ A gyógyszer azonban ezúttal nem használt; később igen, mert midőn harangjairól beszélt, azt szokta mondani:

□ „Az első a tüzet hirdeti, a második a földnek szól, a harmadik az égnek és a viznek.”

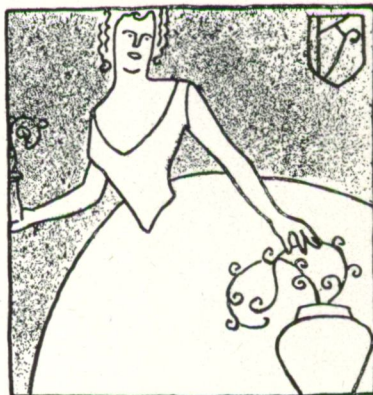
□ És ha valaki véletlenül azt találta kérdezni:

□ „Hát a negyedik?”

□ „A negyediknek meg volt a rendeltetése, feleli összeráncolt homlokkal. A szerelmet és az ostobaságot hirdette.”

□ És mig ő élt, e harang néma maradt.

Olaszból fordította: HARGITTA ÖDÖN

Kónya Sándor rajza

Álmok.

Az élettől én micsém várok.
A testem fáradt, csüggedt a lelkem,
Csak ti sejtelmes, titkos álmok
Egyedül ti szerefték engem.

Ha fáradt aggyal pihenni térek
Hozzátok késő, sötét éjjelen;
Mit megtagadottólém az élet,
Azt meghozzátok énnekem.

Habtestü lányok simulnak hozzám
Bibor ajkukon csendül az ének,
S ha csókkal borítják halovány orcám
Szunnyadó vérem életre ébred.

Jövel hát éjjel s nem látott álmok
Titkos országát hozdad el nékem,
Hol nyílnak a rózsák s karcsú najádok
Körtáncot lejtnek a parti fővényen.

Borszék Aladár.